

han gjorde det. Man har jo sagt, at Valgene den 20. Maj i Fjor vilde have faaet et noget andet Resultat, hvis Vælgerne havde været bedre oplyste. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem og ogsaa det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), der nikker bifaldende, om der kan tænkes nogen Kreds, der kan blive Genstand for mere Oplysning end Verninge-Kredsen, hvor der blev holdt ikke mindre end 14 talrigt besøgte Vælgermøder, og hvor hele den radikale Garde mødte Aften efter Aften, medens vor Kandidat, min ærede Kollega Indenrigsministeren, efter eget Ønske stod ganske alene som Tolk for vore Anskuelse. Naar det ikke hjalp, ved jeg egentlig talt ikke, hvad de Herrer kunne stole paa i Fremtiden. Thi eet af to, enten maa de mange radikale Talere, der mødte i Verninge-Kredsen, have røgtet deres Hverv slet, eller ogsaa var den Oplysning, de bragte, ikke egnet til at virke paa vore Vælgere, der have hørt saa meget af denne Oplysning, at den ikke gør Indtryk paa dem. Man begyndte meget højtideligt i Verninge — jeg tror, det var selve det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), der paa de Radikales Vegne indledede Forhandlingerne der og sagde, at Valget i Verninge skulde betegne en politisk Strømpil for Fremtiden. Valgdagen kom, og Strømpilen viste i en anden Retning, i Retning af „Venstre“. Udfaldet af Valget i Kredsen blev det samme som forrige Gang; Venstre gik af med Sejren. Da Valget var endt, hørte vi ikke mere Tale om Strømpilen, det var ikke hensigtsmæssigt.

Man haabede saa paa Valget i Odense, hvor den socialdemokratiske Kandidat mentes at skulle sejre. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) bebrejdede Venstremændene i Odense, at de stemte mod den socialdemokratiske Kandidat. Venstrevælgerne i hver enkelt Kreds have jo Ret til at indtage det Standpunkt, som de i det givne Tilfælde anse for at være det forsvarligste. Og Venstremændene i Odense fandt ikke, at det var forsvarligt, at de ved deres Stillesiddende bevirkede, at en Socialdemokrat blev valgt under de nuværende Forhold, hvor Socialdemokraterne saa godt som paa alle Punkter stille sig i afgjort Opposition til Ministeriet. Det ærede Medlem mente, at det udelukkende var Venstres Skyld, at Socialdemokraterne tabte Slaget i Odense; men der er en anden Grund, som det ærede Medlem glemte, og det forundrer mig; thi om den Grund kan han blot hen-

vende sig til sin Meningsfælle, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Han har offentligt udtalt — jeg holder mig kun til, hvad der offentligt er udtalt —, at en medvirkende Grund til, at Socialdemokraterne ikke fik større Fremgang, var den Maade, hvorpaa de københavnske Socialdemokrater vare optraadte under og efter Sporvejsstrejken her i København (Sigvald Olsen: Det har ikke noget paa sig). Saa maa det ærede Medlem fra Odense have været fejl underrettet. (Sigvald Olsen: Det er han ogsaa). Ja, det er noget, det ærede Medlem maa afgøre med sin Partifælle. Jeg tror dog, at det ærede Medlem fra Odense meget bedre forstaaer Stemningen ude i Provinsen end det ærede Medlem fra København. Det interesserer mig, at det, de socialdemokratiske Fynboere bede om, er kun en „rimelig Frihed“ til at maatte kritisere de Fejl, som begaaes af Socialdemokraterne ved deres Hovedledelse her i København. Tænk Dem, mine Herrer, en rimelig Frihed! Hvilket moderat Udtryk! Mindre synes jeg ikke, at selv Socialdemokrater kunne forlange. Man staaer jo overfor et Parti, der daglig skiltes med Ordene Frihed og Lighed og Broderskab. Og dog kan man ikke, naar det kommer til Stykket, unde de fynske Socialdemokrater en rimelig Frihed til at have deres Mening og udtale den! Ja, paa Fynboernes Vegne kunne De nok forstaa, at det gør mig ondt, at der skal herske et saadant Tyranni overfor mine Landsmænd, selv om disse mine Landsmænd ikke staa paa samme politiske Stade som jeg. Men det er jo en Kendsgerning, at saaledes har man opfattet det i Odense, og det er mig meddelt, at flere af de radikale Vælgere undlod at komme til Stede ved Valget og afgive deres Stemme, fordi de delte den Opfattelse (En Stemme: Strømpilen). Det var jo i Verninge, man talte om Strømpilen. I Odense glemte man det Begreb; man havde faaet nok af at tale om den Ting ude i Verninge.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds bebrejdede dernæst Ministeriet, at vi havde to Ansigter, et strengt og barsk, der vendte til Folketinget, til Rigsdagen, et andet mere mildt, der vendte til Vælgerne, til Befolkningen. Jeg forstaaer ikke denne Udtalelse, for vi forhandle jo ikke her for lukkede Døre. Vi fremlægge jo vore Forslag ikke blot for Rigsdagen, men derigennem for hele Befolkningen, og de Forhandlinger, vi føre, ere jo offentlige og spredes Landet